

ta, som är det organiska lifets
inledningspunkt, men i det livets
fret, all har människans vilja
makt att regera. Så långt sträcker
sig viljans frihet, men dock på ike
långt. Och emedan det goda
och det onda är conträra be-
grepp, så utesluta de hvarandra
inbördes. Den tid viljan är
ond, är hon ike god, men då
viljan är god, så är hon ike ond.
1721. Deraf följer, att det onda
och det goda utgöra ike viljan
väsende ty vore det ena eller
andra viljan väsende, så skulle
de viljans väsende föras och
förkastas, för hvarje gång, de tona
eller andra inträdde. Men de ut-
göra ike viljans väsende det
onda och det goda är ike vil-
jan själf. De äro endast agen-
tskaper, som kunna tilläggas
viljan som produktater. En ond
vilja: en god vilja.

1722. Detta bevisar, att men-
skans vilja var ursprungligen

hvarken ond eller god. men det on-
da och det goda kommer från
sjelfstat, hvar ett den onda anden
regorer i människans naturli-
ga tillstånd. Människan är såle-
des i ett sitt naturliga tillstånd
i djefvulens våld men genom
ätningsningen (försoningen)
blir människan frälst ifrån
djefvulens våld. Detta är den
hvars egna ond i andra arten
kallat om Guds sun och äter
lösningen.

1723. Emedan nu människan är
af naturen ond, och kan af
egna krafter hvarken böja
eller fullborda sin förbättring
eller sin omvändelse, så kan
ike heller den räntofädda
människan tillägna sig den goda
viljan såsom sin vilja, emedan
Gud verkar i alla både vilja
och gerning efter sitt goda be-
hag. Är det nu Gud, som ver-
kar den goda viljan, så är det
ike min vilja: är det djefvu-
len, som verkar den onda
viljan, så är ike den viljan